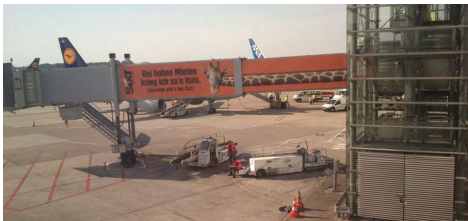

Αν από τις συνολικά 36 ώρες ενός ταξιδιού, δαπανάς τις 11 σε αναμονές στα αεροδρόμια και στις πτήσεις, ένας από τους τρόπους να ροκανίσεις ευχάριστα τον απολύτως αυτόν χαμένο χρόνο είναι το διάβασμα.

Ευφυής ιχνογραφική ιδέα σε φυσούνα του Terminal A του αεροδρομίου της Φρανκφούρτης

Την προηγούμενη Πέμπτη το μεσημέρι λοιπόν, που ξόδεψα μέχρι το μεσάνυχτα της Παρασκευής, αυτές τις 11 από τις 36 ώρες ανεβοκατεβαίνοντας στη Βεστφαλία - Ρηνανία, δέκοψα για λίγο το καταπληκτικό πόνημα του Στ. Στεφάνου (*«Ένας απ' τους πολλούς της ελληνικής Αριστεράς»* ,

αργότερα, σαν το τελειώσω, πολλά περισσότερα) ώστε να ξεφυλίσσω τους
International

New

York

Times

.

Επεδίωξα να διαβάσω κάτι που είναι απίθανο πια να συναντήσεις σε ημεδαπά φύλλα, μια και, αποφεύγοντας περισσότερη οδύνη, το κεντρικό του θέμα, ήταν η αναμενομένη εμπλοκή των Ισραηλινών χερσαίων δυνάμεων στη Γάζα. Εστίασα έτσι στο κομμάτι του Jeffrey Gettleman, ανταποκριτή, υποθέτω, από το Nairobi της Κένυας.

Ξεκίναγε τετράστηλο από τη βάση της πρώτης σελίδας και γύριζε 5στηλο κορφή στην 8^η.

(Άλλο πράγμα το «χαρτί», η γενιά μου δεν θα το ξεπεράσει ποτέ, ...ελπίζω). Ο δημοσιογράφος ξεκινά με γρίφο και χιούμορ, γράφοντας πως το μέλλον πάνω στους πλίνθινους δρόμους της Κένυας, ίσως να είναι μια αναμέτρηση ανάμεσα στον

Hitler

και την

Google

.

Ακολουθώς εξηγεί πως τις μεταφορικές ανάγκες του πληθυσμού, τις καλύπτει η ιδιωτική πρωτοβουλία. Ενοοείται πως στην εικόνα που έχει ο Δυτικός πολίτης επί του θέματος, δεν ισχύει σε τίποτα. Οι οδηγοί μπορεί να καπνίζουν, να περνούν με κόκκινο, να στριμώχνουν αλλά μικρότερα αυτοκίνητα, να χρεώνουν τα διπλάσια όταν βρέχει, να κορνάρουν μανιωδώς, να ακούν επιτυχίες της «κυρίας Γκαγκά» σε φούλ ένταση και φυσικά να μην αποδίδουν φόρους.

Αντιμετωπίζοντας αυτή την κατάσταση, η Google πρότεινε στην κυβέρνηση την κυκλοφορία μιας κάρτας όπου θα καταγράφονται και θα εισπράτονται τα κόμιστρα. Έθεσε και η κυβέρνηση από την μεριά της χρονικά όρια εφαρμογής αυτής της απόφασης, αλλά το πράγμα δεν δείχνει να συμαζεύεται.. Ο ρεπόρτερ μίλησε με τον ιδιοκτήτη ενός μικρού λεωφορείου ονόματι, Jerom Kamau γνωσ
τότερο ως «

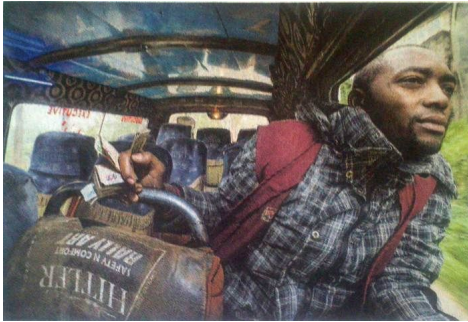
Hitler

». Το ίδιο όνομα υπάρχει και σε κάθε κάθισμα του λεωφορείου του και ψηλά στο παρ μπριζ.
«Ήμουν πολύ βίαιος στα νειάτα μου για αυτό και τα γειτονόπουλα με βάφτισαν έτσι»
απάντησε στη σχετική ερώτηση, ενώ αγνοούσε το ολοκαύτωμα, το οποίο δεν διδάσκεται στα σχολεία της χώρας.

Μια χώρας που θεωρείται ευνοούμενη στη μαύρη υποσαχάρια Αφρική, αφού ο εργαζόμενος εκεί μπορεί να κερδίσει και να ζήσει με τέσσερα (4) ευρώ την μέρα. Μιας χώρας που στηρίζει την οικονομία της στα μετρητά και που προσπαθούν να μαντρώσουν οι σύγχρονες τεχνολογίες με αντάλλαγμα μόνον τη δημιουργία ενός e-mail από τον κάτοχο της κάθε κάρτας.

Ανάμεσα στον ντόπιο «πειρατή», ιδιοκτήτη ή οδηγό ενός ταλαιπωρημένου λεωφορείου με πολύ τοπικό χρώμα που μοιραία υπακούει στους νόμους της προσφοράς ζήτησης της τοπικής ισορροπίας και τα ατσαλάκωτα στελέχη της ηλεκτρονικής τεχνολογίας που ζουν αλλού βλέπουν ευκαιρίες αλλού, η επιλογή είναι δύσκολη.

Ο «Hitler» πάντως δεν δεσμεύτηκε για το τι θα πράξει στο μέλλον. «θα δούμε» ήταν η απαντησή του, καθώς ήδη έχουν εκπνεύσει τα χρονικά όρια της κυβέρνησης από την 1^η Ιουλίου.

Με τα μετρητά στο χέρι, ο Samuel Njoroge, οδηγός του "Hitler"

Ένα άλλο ερώτημα που γυρεύει απάντηση έχει να κάνει με την επιλογή ανάμεσα στο πλαστικό χρήμα και τα μετρητά. Το πρώτο εγγυάται μια δίκαιη συλλογή φόρων, χωρίς όμως διόλου να εξασφαλίζει την εξίσου δίκαιη, χρηστή διαχείρησή τους από το κράτος. Τα δεύτερα, προσφέρουν ένα τελευταίο μαξιλάρι στη λαϊκή βάση, μια τελευταία άμυνα σε κάθε πιθανή επιβουλή. Στο σημείο αυτό να εκφράσω και την μάλλον ρηξικέλευθη στις μέρες που ζούμε άποψη, ότι λίγο, λίγο γράφω, μαύρο χρήμα στη λειτουργία κάθε εθνικής οικονομίας μπορεί να αποτελέσει τον προφυλακτήρα από κάθε είδους καταστροφές. Να προστατέψει ανθρώπους από την απόγνωση, την πτώση, τον εξευτελισμό, την αναξιοπρέπεια. Το λίγο, λίγο επαναλαμβάνω, μαύρο χρήμα είναι σαν το αλκοόλ. Σε σωστές ποσότητες είναι ευλογία. Στις λάθος,ι κατάρα.

Στην επιστροφή, έχοντας το προηγούμενο βράδυ, βομβαρδιστεί από τις ειδήσεις του BBC (οι αθεόφοβοι Γερμανοί στο ξενοδοχείο INN

SIDE

στο

Dusseldorf

, το είχαν στην μνήμη νο 50 πίσω από κάθε χαροκαμμένο ντόπιο κανάλι,) με το ρεπορτάζ από την κατάρριψη του 777 των Μ.Α. δεν είχα όρεξη να αντικρίσω καμιά είδηση. Πήρα την εφημερίδα από το τζαμπαντάν κιόσκι του αεροδρομίου. Κορφή εξάσπηλη ή συντριβή και από κάτω το δράμα στη Γάζα. Πολύ αίμα, περισσότερος πόνος. Την γύρισα σπίτι διπλωμένη, ατσαλάκωτη.

Επέστρεψα στον Στεφάνου, που ούτως ή άλλως είχε κερδίσει ολοκληρωτικά το ενδιαφέρον μου.

Η δεύτερη πτήση, από Φρανκφούρτη, Παρασκευή βράδυ, μοιραία, ήταν υπερφορτωμένη. Έλληνες που επέστρεφαν, Γερμανοί που κατέβαιναν για διακοπές και Ασιάτες, υποθέτω για τον ίδιο λόγο. Πολλοί Ασιάτες. Εννιά στους 16 της business class, Ασιάτες. Πίσω, στην οικονομική θέση, μικρότερη αναλογία αλλά επίσης πολλοί.

Απρόσκλητες μούρθαν οι εικόνες των τριών υπουργών που επισκέφτηκαν εν χορώ τον 19χρονο

Αυστραλό που τραυματίστηκε ελαφρότατα, χαμηλά στο πόδι από την επιχείρηση σύλληψης του Μαζιώτη. Το είχα βρεί θεατρικά υπερβολικό, ακόμα και στο πλαίσιο της τουριστικής υστερίας που μας πλήττει. Όταν το ξανασκέφτηκα το βρήκα και υποτελές. Ο διευθυντής του νοσοκομείου με ένα ελληνικό δώρο, που θα αποτύπωνε την καλή νοσηλεία και φιλοξενεία,

έφτανε και περίσσευε ως άριστη συμπεριφορά ενός ευνομούμενου κράτους, απέναντι σε ένα άτυχο περιστατικό. Κι όπως και έχει, δεν θα την έβρισκα τόσο φτηνή, δημοσιοσχεστική, λαϊκίστικη, τηλεορασιστική, πολιτικάντικη συμπεριφορά, από μέρους της κυβέρνησης, αν υπήρχε ένα κλιμάκιο ανώτατων κρατικών λειτουργών που είχε επισκεφθεί τους συγγενείς κάθε αυτόχειρα του Μνημονίου.

Με αυτές τις σκέψεις είχε φτάσει το μεσονύκτιο, το δρομολόγιο ήθελε άλλη μισή ώρα να ολοκληρωθεί και την προσοχή μου απέσπασαν οι θόρυβοι που έκαναν τα ντουλάπια που έκλειναν με βία οι επιβάτες οι οποίοι άφηναν ή έπαιρναν κάτι από τις χειρααποσκευές τους. Έχω πολλές φορές αναρωτηθεί ειδικά στα νυκτερινά ταξίδια, πόσο μυαλό και πόση διακριτικότητα απαιτείται ώστε να σηκώσεις ελαφρά το κλείστρο, να κλείσει μαλακά το ντουλάπι και ακολούθως να αφήσεις το κλείστρο, χωρίς να ακούσει κανείς, κάτι. Πόση;

Με αυτό το αναπάντητο ερώτημα, ακούμπησαν οι τροχοί του A321 στο El. Venizelos.

Αισθάνθηκα αποκαμωμένος. Τα ταξίδια μέσα στα ταξίδια, είναι καμιά φορά πιο κουραστικά

υ.γ. για τους λόγους αυτής της σύντομης επίσκεψης στη Ρηνανία, σε λίγες μέρες